

Arrest

nr. 177 944 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden via een op 28 april 2011 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 2 december 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 13 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[R.V.][...]
+ echtgenoot
[O.E.][...]
+ kinderen
[O.R.][...]
[O.M.][...]
[O.D.][...]
[O.K.][...]
[O.E.][...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16.5.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [R.V.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 29.11.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Verzoekers deden dd.28.04.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster [R.V.] lijdt namelijk aan een anxio-depressie met sociale desorganisatie en met psychotische en melancholische kenmerken. Zij heeft een schizoïde persoonlijkheid.

Ter staving bracht verzoeker een resem medische attesten bij, opgesteld door verschillende artsen.

Al deze attesten bevestigen de diagnose.

Bij beslissing dd. 16.05.2011 werd verzoekers aanvraag ontvankelijk verklaard, zodat verzoekers gedurende twee jaar en een half in het bezit waren van een A.I.

De arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken concludeerde echter uit de voorgelegde medische getuigschriften dat het dossier niet toelaat om het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt deze motivering over.

De arts-adviseur komt tot deze bevindingen, die niet verenigbaar zijn met wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, en dat zonder verzoeker noch maar gezien, laat staan aan het lichaam onderzocht te hebben.

Dat de arts-adviseur geen dergelijke conclusies kan maken, laat staan motiveren wanneer er geen onderzoek aan het lichaam gebeurd is.

Dat tenslotte dient te worden opgemerkt dat verzoekers op basis van het- naar mening van de Dienst Vreemdelingenzaken- niet-overtuigend medisch getuigschrift op 16.05.2011 in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

Dat verzoekers aldus gedurende twee jaar en een half in het bezit zijn geweest van een attest van immatriculatie.

Dat dit attest nu wordt ingetrokken met de motivering dat het medisch attest niet toelaat het bestaan van een risico in de zin van artikel 9ter vast te stellen, zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken aan een arts-adviseur de opdracht heeft gegeven om een bijkomend onderzoek aan het lichaam te doen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekende partijen voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat tweede verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekende partijen werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van tweede verzoekende partij haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Servië beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekende partijen aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Uit het advies van de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat deze arts een toetsing heeft doorgevoerd aan de twee in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde situaties die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Deze arts heeft gemotiveerd dat op basis van de door verzoekende partijen aangevoerde medische gegevens kan worden geconcludeerd dat tweede verzoekende partij kan reizen aangezien de aandoeningen waaraan zij lijdt geen reëel risico vormen voor haar leven of fysieke integriteit. Deze arts heeft daarnaast ook gedetailleerd en met bronvermelding uiteengezet dat de medicatie en de medische zorgen die tweede verzoekende partij nodig heeft ook in Servië beschikbaar zijn en deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het aan de Raad overgemaakte administratief dossier. Voorts heeft de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer aangegeven dat medische zorgen die tweede verzoekende partij nodig heeft ook voldoende toegankelijk zijn aangezien zij in Servië een beroep kan doen op een verplichte ziekteverzekering en deze verzekering voor sociaal kwetsbare personen gratis is. Hij heeft tevens opgemerkt dat tweede verzoekende partij in de periode dat zij nog geen beroep zou kunnen doen op de ziekteverzekering gedurende maximaal zestig dagen een recht op dringende medische zorgen kan genieten en dat hoe dan ook kan worden verwacht dat eerste verzoekende partij en haar kinderen, waaronder derde verzoekende partij, – waarbij de Raad vaststelt dat niet blijkt dat deze niet in staat zouden zijn om een inkomen te verwerven via een tewerkstelling – instaan voor de betaling van bepaalde medische kosten.

Verzoekende partijen houden, gelet op voorgaande vaststellingen, derhalve onterecht voor dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer slechts zou hebben geconcludeerd dat de aangevoerde aandoeningen niet de graad van ernst hebben die is vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekende partijen voeren aan dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer tot bevindingen komt die niet verenigbaar zijn met wat in de door hen voorgelegde medische getuigschriften wordt geattesteerd. Zij blijven evenwel in gebreke om in concreto aan te tonen welke vaststellingen die door de ambtenaar-geneesheer werden gedaan strijdig zijn met deze die werden gedaan door de artsen die zij zelf consulteerden. De Raad kan slechts vaststellen dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer niet in vraag heeft gesteld dat tweede verzoekende partij lijdt aan de ziekten die zijn opgesomd in de door haar voorgelegde medische

attesten. Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de ambtenaar-geneesheer niet verplicht is om de bevindingen van een ander arts zonder meer te aanvaarden. Als controlearts is het zijn taak om de voorliggende medische gegevens te toetsen aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 november 2013 blijkt dat hij dit heeft gedaan.

Het loutere feit dat de aanvraag van verzoekende partijen om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, op 16 mei 2011 ontvankelijk werd verklaard en dat zij ingevolge deze beslissing in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie laat de Raad verder niet toe te besluiten dat de in casu bestreden beslissing niet op een deugdelijke wijze zou zijn voorbereid of dat deze beslissing kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat de aangestelde ambtenaar-geneesheer niet is overgegaan tot *“een bijkomend onderzoek aan het lichaam”* moet worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de bepalingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet niet verplicht is om een dergelijk onderzoek door te voeren. Hij *“kan”* dit doen *“indien hij dit nodig acht”*. Het komt dus enkel aan deze arts toe om te bepalen of hij een bijkomend onderzoek opportuun acht en het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een dergelijk onderzoek niet opportuun is wanneer het bestaan van de aandoeningen die in de aangebrachte medische getuigschriften zijn opgesomd niet in vraag worden gesteld.

De Raad constateert ook dat verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd en om deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoekende partijen houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun situatie te verduidelijken.

Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginnselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoekende partijen wat dit onderdeel van het middel betreft niet dienstig is.

De beschouwingen van verzoekende partijen laten bijgevolg niet toe te concluderen dat de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel door verwerende partij of de door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer werden miskend.

3.2.3. Op basis van de door verzoekende partijen gegeven toelichting kan evenmin worden vastgesteld dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op wat voorafgaat past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste en tweede verzoekende partij, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de eerste en tweede verzoekende partij, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK